

ΣΚΕΠΤΟΜΗΝ ὅτι εἰς ὅλας τὰς ἐπαύλεις, εἰς ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα, κάσμος ἀπόψε ἔχει συναθροισθῇ ὅπως καὶ χθές, ὅπως θὰ εἶνε συναθροισμένοι καὶ αὐριοί, καὶ συνουμιλεῖ. Συνομιλοῦσι ! Περὶ τίνος ; περὶ τῶν περιγνήπων ! περὶ τοῦ καιροῦ ! . . . Καὶ ἔπειτα ; . . . περὶ τοῦ καιροῦ ! . . . περὶ τῶν περιγνήπων . . . Καὶ ἔπειτα ; . . . διὰ τίποτε ἄλλο !

Ὑπάρχει τι τὸ ἀπικισιότερον ἀπὸ μίαν συνδιάλεξιν ἐν ἐστιατορίῳ ; Ἐξῆσα εἰς τὰ ξενοδοχεῖα καὶ ἡνέχθη τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἣτις παρουσιάζεται ἐκεῖ ἐν ὅλῃ τῇ ταπεινότητι αὐτῆς. Πρέπει τῷ ὄντι νὰ ἔχῃ τις τὴν στερεάν ἀπόφασιν νὰ δείξῃ ὑπερτάτην ἀδιαφορίαν διὰ νὰ μὴ κλαίῃ ἐκ λύπης, ἐξ ἀηδίας καὶ ἐξ ἐντροπῆς, ἰκνοῦν τὸν ἄνθρωπον ὁμιλοῦντα. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ συνήθης ἄνθρωπος, ὁ πλούσιος, ὁ γνωστός, ὁ ἐκτιμώμενος, ὁ ἀξιοσέβαστος, ὁ εὐυπόληπτος, ὁ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, δὲν γνωρίζει τίποτε, δὲν ἐννοεῖ τίποτε καὶ ὁμιλεῖ περὶ τῆς εὐφύας μετ' ἀφορήτου ὑπεροψίας.

Πρέπει νὰ εἶναι τις ἐμπεποτισμένος μὲ ἡλιθίαν ὑπερηφάνειαν διὰ νὰ νομίζῃ ἑαυτὸν ὅτι εἶναι ἄλλο τι ἢ κτήνος μολὶς ἀνώτερον τῶν ἄλλων. Ἀκούσατέ τους, τοὺς ἀθλίους, καθημένους περὶ τὴν τράπεζαν ! Συνομιλοῦν ! Ὁμιλοῦν μετ' ἀφελείας, μετ' ἐμπιστοσύνης, μετὰ γλυκύτητος, καὶ ὀνομάζουσι τοῦτο ἀνταλλαγὴν ἰδεῶν. Ποῖων ἰδεῶν ; Λέγουσιν ὅτι ἐπῆγαν περίπικτον : «ὁ δρόμος ἦτο πολὺ καλός, ἀλλ' ἔκαμνεν ὀλίγον ψῆχος κατὰ τὴν ἐπάνοδον» «ἡ μαγειρικὴ δὲν εἶναι ἀσχημος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἂν καὶ τὰ φαγητὰ τοῦ ἐστιατορίου εἶναι πάντοτε ὀλίγον

ἐρεθιστικά». Καὶ διηγοῦνται ὅ,τι ἔπραξαν, ὅ,τι ἀγαπῶσιν, ὅ,τι πιστεύουσι.

Μοῦ φαίνεται ὅτι διαβλέπω εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς τὴν φρίκην τῆς ψυχῆς των, ὡς βλέπει τις τερατῶδες ἔμβρυον εἰς τὸ οἶνόν πνευμα ἐντὸς φιάλης. Παρευρίσκομαι εἰς τὴν βραδείαν ἐκκόλαψιν τῶν κοινοτοπιῶν τὰς ὁποίας ἐπαναλαμβάνουσι πάντοτε, αἰσθάνομαι τὰς λέξεις πιπτούσας ἐκ τῆς μωριαποθήκης ταύτης εἰς τὰ βλακώδη στόματά των καὶ ἐκ τῶν στομάτων εἰς τὸν ἀδρανῆ ἀέρα ὅστις τὰς φέρει εἰς τὰ ὠτά μου.

Ἄλλ' αἱ ἰδέαι των, αἱ ὑψηλότεραι, αἱ ἐπιστημότεραι, αἱ σεβαστότεραι ἰδέαι των, δὲν εἶναι πάντοτε ἡ ἀνεμφήριστος ἀπόδειξις τῆς αἰωνίας, παγκοσμίου, ἀφάρτου καὶ παντοδυνάμου ἀνθρωπείας ;

Ὅλαι αἱ ἀντιλήψεις των περὶ Θεοῦ, τοῦ ἀδεξίου Θεοῦ ὅστις ἀποτυγχάνει καὶ ἀρχίζει πάλιν τὴν δημιουργίαν τῶν πρώτων ὄντων, ὅστις ἀκούει τὰς ἀνακρινώσεις τῶν μυστικῶν μας καὶ τὰς σημειώνει, τοῦ Θεοῦ χωροφύλακος, Ἰησοῦ του, δικηγόρου, κηπουροῦ, φέροντος θώρακα, στολὴν ἢ ξυλοπέδιλα, ἔπειτα αἱ ἀρνήσεις τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ, τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ αὐτῆς ἐπιχειρήματα, ἡ ἱστορία τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων, τῶν σχισμάτων, τῶν αἵρέσεων, τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων, αἱ ἐπιθεβαιώσεις ὡς καὶ αἱ ἀμφιβολίαι, ὅλον τὸ παιδαριῶδες τῶν ἀξιωματικῶν, ἡ ἀγρία καὶ δεινὴ ὀρμητικότης τῶν ἐκφραζόντων ὑποθέσεις, τὸ χάος τῶν διαφωνιῶν ὅλη ἡ ἀθλία ἀγωνία τοῦ δυστυχοῦς τούτου ὄντος τοῦ ἀνιχνίου ν' ἀντιληφθῇ, νὰ μαντεύσῃ, νὰ μάθῃ καὶ τόσον προθύμου νὰ πιστεύσῃ, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐρρίφθη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τόσον μικρός, ἱκανὸς μόνον διὰ νὰ πίνῃ, νὰ τρώγῃ, νὰ κάμνῃ παιδιὰ καὶ τραγουδάει καὶ νὰ ἀλληλοφρονεῖται χάριν διασκεδάσεως.

GUY DE MAUPASSANT

ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Τὰ μάτια ποῦ μ' ἐμάγεψαν
εἶναι οὐθυμένα τώρα,
οὐ καί ποιο μακρονὸ οὐρανὸ
οὐ καί ποια ξένη χώρα.

Τὰ δάχτυλα ποῦ ἐφίλησα,
οὐ καί ποια μαλαμένα
εἶναι βαθιὰ στὴ γῇ, ψυχρὰ
καὶ ἀσάλευτα, δωμένα !

Καὶ τὰ μακρονὰ τὰ ὥρατα μαλλιά,
μαῦρο φτερό κοράκιον,
στοὺς ὤμους κάποιον σκέλεθρον,
στὰ βάθη κάποιον λάκκον.

Μόνον ἡ ψυχὴ ποῦ ἀγάπησα
ἐκείνη ὑπάρχει ἀκόμα
καὶ μοῦ θυμᾶει τ' ὥρατο κορμὶ
ποῦ ἐσάπισε στὸ χῶμα.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

